

OPILASPERE
AJAKIRI

SUUSKI, UISKE, SUUSKKELKE JNE.

soovitab võistlemata hädades

J. Kivastik

Tartus, Rüütli t. 8. Tel. 6-02.

HINNAD MÕÕDUKAD.

Ainuke Eestis.

T. Nõmmits'a

juuksetööstuse-ateljee

Tartus, Rüütli t. 12. Telef. 4-95 ja 1-19.

Härrade-, daamide- ja teatri-jaoskonnad, Cabinet de Beaute. Kõige piinlikum puhtus ja korralik töö. Suur väljavalik parukatest, näovärvidest jne. Kirjalikud ja telefonil. tellimised täidetakse viibimata.

Kestvad elektri-lokid.

Äri on mitme kuld- ja hõbeaurahaga kroonitud.

K. G. Reinhold'i kaubamaja

Tartus, Suurturg 5. Tel. 4-70. Asut. 1904. a.

Suurem ja vanem äri, kust teie ostate vastuvaidlemata odavalt: õmblusmasinaid, jalgrattaid, grammofone, kõiksugu nende üksikosasid, uudisplaate, seina-, laua-, käe- ja taskukelli, kuld-kihla- ja laulatus-sõrmuseid, elektri- ja taskulampe jne. jne.

Jällemüüjatele parim ostukoht Eestis.

Ostes Tartu maa ja linna

Õpetajate Kooperatiivist

Maavalitsus, tuba nr. 7,

toetate koole, õpilasi ja ühistegevust.

Saadaval: raamatud, õppetarbed, jõuluehted, maiustised j. m. kõige soodsamate hindadega.

Maavalitsus, tuba nr. 7, avatud kl. 8—18.

PAUL LALL

Tartus, Promenadi tän. nr. 7.

Telefon 4-79. --- Asutatud 1913. a.

Elektrotehnika- ja tehnika-kaubad ja -seaded

„VOLTA“ elektrimasinate, „GOODYEAR“ autokummide ja „PHILIPS“ raadioaparaatide esitis ja ladu.

Võtan oma peale igasuguseid

maalri-, majade-värvi-

mise- ja remont-töid.

Maalermeister

A. PRAHL

Tartus, Promenadi t. 6, II.

Hamba- harju Toalettrohu -seepe
-pastasid pulbreid sauna
horke

Kreeme käte, näo Juukse- kamme, klambreid
ja naha eest harju, õlisid, pumateid, breoliini ja lokkimise vahendeid
hoolitsemiseks

Lõhnaõlisid ja puudreid

origin. pudel ja karpides, ka lahtiselt, kõige suuremas valikus õige mõõduka hinnaga soovitab

Rohu-, värvi- ja tapeediladu

J. A. Rekand, Uueturu tän. 1, Tartus.

PEEGLEID

peegliklaasi ja muud klaasi

ostate soodsamalt ärist

A. LODERAUD

Tartus, Uueturu tän. 11. Telef. 5-01.

T. T. G. TARTU TÜTARLASTE GÜMNAASIUMI ÕPILAS- PERE HÄÄLEKANDJA

Nr. 8.

28. jaan. 1933.

V aastakäik.

Väljaandja: Tartu tütarlaste gümnaasium. Pea- ja vastutav toimetaja: Aug. Raud; abi: E. Jaska. Tegev toimetaja: A. Hurt. Toimetuse liikmed: L. Juksaar, E. Kippasto, T. Linde, H. Puusepp, L. Raba. Talituse juhataja: V. Käppa. — Kaastööd võtavad vastu toimetuse liikmed igal ajal. — „T. T. G.“ ilmub iga kuu 1. ja 15. päeval, välja arvatud õppetöö vaheajad. Tellimishind: aastatellijaile 20 senti number, üksiknumbrite tellijaile à 25 senti.

Tervitus abiturientidele.

Abituriendid on äraminejad, õieti need, kes ära minna kavatsevad. Midagi jõuab nende elus lõpule ja midagi uut algab varsti. Abiturientid saabuvad peagi piiri ääre ja lähevad sinnapoole piiri. Lähemas tulevikus avaneb nende elus üks eesriie ja nende pilgud näevad seda, mis ka sealpool eesriiet. Mis seal on, kes seda nüüd täpselt teab praegu. Aga et seal midagi on, see on kindel, ja et seal hoopis midagi teist on kui seni, see on ka kindel.

Abituriendid, juba on aeg mõtelda sellele, mis tuleb, ja see tuleb väga kiiresti, kiiremalt kui seda tahaks oodata, sest aeg lendab ruttu. Tarvis on osata hinnata silmapilku õieti. Kõige tähtsam on, et osataks õieti veel siin olla ja samuti õieti ära minna. Nii ära minna, et see,

mis oli, jääks ilusaks, et see, mis on, oleks ka ilus, ja see, mis tuleb, tuleks samuti ilusana. Palju on teie eneste käes võimalusi, et kõike hästi korraldada. Enne jõulu saite oma lõpümärgid, talismanid. See oli ilus elamus. Nüüd tuleb teie pidu. Tulgu ja olgu see meeldiv, armas ja kodune. Kõik, kõik mis tuleb veel enne kevadet, kevadel ja pärast kevadet, ühtelugu ning alati, see olgu meeltülendav ja üllas! Kõik oleneb teist enestest. Tarvis on olla vaid tark. Sel puhul oleks küll sobiv meenutada B. Spinoza sõna, mis võiks olla mingiks juhtnööriks: *Nec ridere, nec lacrimari, sed intelligere!* Nii siis vastu lõpule ja algusele!

Tartus, 24. 1. 33.

J. Roos.

Mägikristallist ja telliskivist.

Nüüdisaja praktiline maailmavaade, põhjendav utilitaristlikkuse printsibil, pooldab ja tunnustab vaid seda, millest saab materiaalist kasu kas üksikisik või viimaseist koosnev ühik. Troonile on tõstetud uus jumal — ja selle teenistusse rakendatakse täie teadvusega, üha suurema ja hoogsama innuga.

— Lämmatanud on tänapäeva juurvili mineviku õilmed, — vahest mõni ahas peenraservake on veel reserveeritud sellele kasutule umbrohule. Lopsakas laiutab end kapsas-kartul — iseteadlik-uhkelt teenistusvalmis härraspeekonile. —

Ning häbelik-nukralt norgub valkjaskollane magun, kurb oma lilleks-sünni üle. Milline otstarbetus kogu olemasolus, milline väärtusetus!

Pilvina suitsusambaid kõrgusse paiskab tehasekorsten, telliskivitorn, — mustunud aegade kestel, nooruspuna vaid mõninga laiguna kandes. Kihutab suitsusambaid hoolsalt, kohuse-truult. —

Sügavusis kuski mägikristall puhkab, varjatult, endale oma ilus, puhtuses helgib. Neile säteand-säreleb, kellele tume telliskivi, lõhnata juurvili.

Ent mägikristall on uhkelt-habras, teades, et tema eest saab palju-palju telliskive.

Igale meist Kõikvõimas on kaasa andnud hingesügavusse kristallkilukese; iga meist varustanud osakesega sellest, mida ei suuda asendada millegagi tänapäeva valitsev kroonikandja. Kui vaid ise suudame, tahame seda kalliks pidada, hoida seda purunemast-hä-

vimast. Ärgem olgem vasktükeks, mis kadedusest purustasid kuldkillu! Hinnakem kalliks ka teiste, lähemate kaaslaste hingesügavust, kaitskem seda päälesuruva võimsa, — selle tänapäeva väärjumala eest.

Teie, kellele elu mõne kuu pärast näitab

uue suuna, kellele elu lähemale astub kui seni, kes teda tundma õpite ka ta teisest palgest, — teile sooviksin jõudu ja julgust suuta kalliks pidada oma kristallkillukest, kallimaks kõigest muust, mida hindab tänapäev! E.J.T.

Abituriendele.

Viies aasta koolipingis toob „tiivusse tugevuse“: aasta lõppenud, teostub lend.

Järgneval varasügisel, kui koolikell kuulutab uut kokkutulekut, ei kosta selle helin enam teie kuulmeisse, abituriendid!

Nende taaskogunute silmad, kellele neli aastat oli antud rünnata teiega ühiseid radu, otsivad siis asjata tuttav-sõbralikke nägusid, kuna sealsamas midagi kihvatab: „Neid ei olegi.“

Viimaseid kuusid usaldate end täisi rinnu koolipingele, naudite sääli pakutavat.

Tervitus teile!

Olgu lõppkuud teile parimad, hubaseimad, eduküllaseimad! Säiligu kõigest siin mälestused kallid!

T. T. G. IV klassid.

Tartus, 25. I 33.

T. T. G. 1933. a. abiturientideid oma klassijuhatajatega.

T. T. G. abiturientidele.

Elus vaheldub niisama rõõm ja kurbus, elujanu ja lein, huumor ja kibedusesapp nagu käesoleva „T. T. G.“ veergudel.

Nii teiegi, lugupeetud abiturientid (olles — muide — ka vanimad „T. T. G.“ kliendid), olete kauemini kui teised teie koolisõtsid tundnud T. T. G-s valguse- ja varjupoole vaheldusi oma vaimus ja lihas. Ei ole teie praegugi veel väljaspool T. T. G. rõõme ja hädasid, olete ikka veel T. T. G. ühise pere liikmeid. On aga siiski põhjust kõnelda teiega teie pidupäeval.

Olete täna lustakad ja lõbusad, kuid see lustakus ja lõbusus on saavutatud vaeva ja pingutustega, tõsiste eellöömingutega. Ja kes teist võib olla kindel, et homme või tunahomme ei taba teid mõni murehoop. Siis tuleb kindlasti jälle heledaid ja tumedaid öö- ja tööpäevi, ja nii ikka edasi, kuni ükskord atestaadid kaenlas ja rõõmulilled rinnas. Ometi ei ole vist ükski teist nii kohtlane, et loodaks saada seejärele alalisele õnnemaale. Ei. Jälle päikesepaistet, jälle kurbuseudu, ikka edasi ning edasi vaheldudes, kuni olete jõudnud elu ja surma piirjooneni.

„T. T. G.“, kes on punktipäält niisama vana kui teie T. T. G. õpilastena ja kel on olnud samuti oma rõõmu- ja murepäevad, tunneb seesmist kohustust tervitada teid sooviga, et teil oleks nii sel perioodil, mil viibite veel emakooli hõlmas, kui ka edaspidi, kaugematel

eluperioodidel, rohkem rõõmu- ja rahulolu-päevi kui mure- ja kibedusepäevi. Rohkem ei julge ta soovida, ja kui seegi soov täidub, tunneb enda õnnelikuna Teid meenutades „T. T. G.“ toimetus.

Tartus, 28. I 1933.

Neli luuletist.

KAPRIIS.

Tardund terasmaona jõgi väänleb linnas, hingab kylmust. Niisket udu õhku hajub, matab hingamist kui raudne kinnas.

Raske. Rinda miski rõhub. Tajun embust surma, jahet, võigast. Vinnat käsist, seot jalust, mõte ängistub ja vajub, upub udu myrgisesse tinna.

Minu ymber ja minu seen on hääli.
Viivad need kurale, hääle?
Võin minna nende kutsete pääle?
Või hukatust manavad taas?

Kuski kui puruneks klaas.

Mu mõtted need —
kui veed,
mis kevad vabastand on paisust valla:
mu yle terassaabastega tallab
mu aju,
täis laadit hävitavaid mõttemyrskes.

All nende saju
tõmbub kyyru selg, vajun
läbilastuna krii koer, kes tabat oma pere-
mehe kuulist.

27. dets. 1932.

A. H.

SU LAHKUDEN.

Su lahkuden tol ööl ei saanud und.
Võõras, pelglik sund
mu pilgu valvsa hoidis;
mu aju mõtetega toitis
vaim kärsik, rahutu kurbuseaim.

Yks vaid kyynal okka rohelusen põleb.
Tuli valge ihu syytust imeb;
kooldund kõveraks on lämman taren
habras keha —
kui hommikmaalan, palvetab ken itta.

Viimne valgus viimsel jõulupyhal.
Varjud sylelevad tare vaikust, yha
siluvad mu mõtteid, haavund hinge.
Haiged mõtted, hellad valust taas!
Mu manu leiab tee, saab
tajutavaks mu mõtete nukrutsev ring.

Vaim kärsik, rahutu kurbuseaim!

Kui hommikmaalan, palvetab ken itta,
kummardun kaugelle yle maise mina, su ette
põlvitan, mu oma hinge Kain!

Käriseb, rebeneb pinge,
tõmbub koomalle teadmatuse ling,
saab tajutavaks mõtte nukrutsev ring,
vaid ring ...

27. dets. 1932.

A. H.

KAKS OLI MEID.

Mäletan: ühel suvisel ööl,
loodus kui ümber me tummana vaikis,
jaaniuss siin ja seal säras ning läikis,
olid me südamed aqaralt töö.

See oli kaunimaid hetki mu elust,
millise saatus kuid kiiresti viis,
et vahest aru ei saaks mina võlust:
kaks meid vaid viibib vaikuses, öös.

Kaks oli meid, vaid sina ja mina,
ümber me oleskles uimastav öö;
kaks oli meid, vaid mina ja sina,
mõlemad — Jumala kätetöö ...

Helga.

KUI HELBEKE.

Kui helbeke tahan ma
tuule tõugates,
tormi tuisates
kõrgele, kaugale lennata,
et näha suurt ilma
ja viimaks langeda sinna,
kus määrat mul surma on minna.

Ju lendangi õhus
ja näen, kuis määratus ilmakoõhus
üks isik sööb ühte ja teine teist,
kuid mõista ei suuda ma ühtegi neist.

Mehed — need on
kui rida hiina sõnu,
ja suursaavutis on
saada neist aru.

Kord õrnust ja hädust kuis on
ja armastust sinu jaoks küll,
päev hiljem kuid vaatleb sind pilk nii
morn —

mine mõista siis neid, ole tark või hull.

Nii lennates risti ja rästi
mind peatas üks meherind,
ma sobisin sinna nii hästi —
seal hoiab ta praegugi mind.
Kuid kaua? — Seda näha saan veel,
sest iga mees võib olla ju hiina keel.

Helga.

Mõtisklusi tänaval.

Een kõige pori, udu, pisarais imbutet tuul. Ei saa aru, on's varakevad või hilissygis. Jääpangad maadlevad rinnutsi pisut allpool silda. Vesi tantsitab uhkeldava kohinaga kustki kaldaurust või luhalt saadud sõjasaaki, tervet sülemit heina, ikka ringiratast, kuni puntral pää hakkab pööritama ja ta laguneb tasase sahina-ga, otsekui oleks kahju lahkuda igal üksteis-esse põimund, vettind ja kollakas-pruuniks tõmbund heinakorjusel. Nad moodustavad hetkeks tiheda vaiba, mis aga paiskub yhen vooluga yha purelevaile jäätykele.

On hää lonkida tänavail — nii videvikun, porin ja tuulen. Ning üksi. Lonkida ja vilistada omaette.

Daam. Sikk ja elegant. Yhe käe otsan, mis kinnastet kyynarnukini, ripub midagi paar-iaastase lapse taolist. Teisen käen ta tirib suurt, rassilist linnukoera, kes kannab oma ilasen suun nahkribadest palmit piitsa. Kanda ise oma piitsa! Andestage, ent mul meenub kuski näht pilt Kristusest, kes kannab ka ise oma risti Kolgatalle.

Mõtisklen. Orjameelsed olime ise, kyyru-taden võõra piitsa all, orjameelsust nõuame teisiltki. Kui ei ulatu kaugemalle me võim, siis vähemalt loomadenigi.

Mul on valus. Otsekui keerduks piits hii-gelrästiku painduv-vetruva sabana ymber mu kaela.

Kesklinn. Algab muidugi Ryytliga. Blonde juuksekäharaid ja musti-musti kulmi, ripsmeid, veriverevaid huuli ja — kollaseid hambaid. Meeste polsterdet õlgu ja nahkkinnastet käsi. Läigahtub monogramm jalutuskepil.

Poen hilju raekoja taha. Kustki kostub kandlemängu. Lõbusat pala mängivad pimedada vanakese kylman ja pikan aastate-rean kool-dund sõrmed. Väikeseks-väikeseks on ta kä-gardund kahe maja vahelisen kitsukesen käi-gun. Mõistan: seaduse silm! Surun käed tas-kupõhja. Tyhjus. Nukralt sammun edesi. Silmi pimestab kohviku reklaam. Mõtisklen tulesädemelisest muretust kräsüpääst—mustlas-jõmpsi-kast, kes suvel vilistas sedasama lustakat viisi. Mis võis olla yhist neil kahel — pimedal kerjusmehele ja mustasilmalisel poisikesel? Mu mõttelõnga lõikab tykeks mu een sammuva mehe tugeva ryhi järsk kadumine. Kohvikusse muidugi. Sinna kunstirahva klatšitemplisse. Kvllap toogi oli mõni tulihingeline töötute ja rõhutute eest võitleja. Ega's ta muidu poleks

nii kiiresti-kiiresti möödunud kanneldajast ker-jusest. Küllap ta silmadki vist sulges!

Läigahtub vaid kepi kuldmonogramm ukse vahelt.

Nukrust immitseb kustki minusse. Toetun seljaga telefonipostile. Frisööri mant väljub mees, veereb oma lyhikesil jalul kesklinna. Ta kolmekordne lõug on raseerit ja ta lõhnab kui koketne öödaam. Meenub: meil on kriis, kit-sikus. Issand! Jaa! Muigan. Mul on harju-mus vaadelda kõike oma hinge kaksikpeeglin. Nii näen tõsisema, traagilisema kõrval koomi-list, naermapanevat. Ja sedapuhku ma meeeldi sooviksin näha, kuis vaene habemeajaja raseer-rib yht kolmekordse lõuga peekonit.

Longin edesi, aeglaselt, enese ette vilista-den. Muide, vilistamine ei sobi yhele hästi-kasvatet ja viisakale tytarlapsele, kuid arvan end mittekuuluvaks nondesinatsete priima sorti puurilindude hulka ja seepärast oma kääri-va meeelolu rahustuseks vilistan „Hulguste valssi“.

Minu een komberdab vana naine. Raske on tal libedal teel leida kindiat sammu ja ta komistub iga hetk.

Raasuke on minulgi seda õilsat viisakust. „Aitan teid. On libe,“ ytlen ja toetan vanakest. Lahjund ja kondine on ta käsivars.

„Ehk aitab mindki keegi, kui olen kord nii vana,“ ytlen naljataden.

Ent juba ma pean kannatlikuks kuulajaks olema, kui vadistab siniseks ja veretuks tõm-bund suu lastest, lastelastest ja koerast Ponnist. Lapsed ja lapselapsedki, kuid sina pead yksi komberdama kirikusse! Vaikin siiski. Takti-tunne? Ei usu, sest olen häbematu ja kasvata-matu ja kõige seitsmekümne seitsme patu oma-nik. Vilistan, sest mul on väga kerge ja lõbus. Eneseiroonia? Võib olla. Tunnen, et võiksin istuda vana kanneldaja kõrvale ja mängida, mängida kas või: „Ma kummardan sind, armu-vägi...“ Võiksin lõigata väitsegaga tykk tyki järele peekonit kolmekordsest lõuast ja naerda. Võiksin vägivaldselt vallandada koera ja piit-sutada veriseks värvit, maskeerit lõustad, re-bida polsterdused õlult ja siis naerda noid man-netuid, viisakaid ja hästikasvatet inimkorjuseid, kes tahavad näida häina, õigeina kodanikena, kuid kes pole sedaqi, mis on vana kerjus-kan-neldaja, kes mängib kooldund sõrmiga lõbu-sat viisi säääl kahe maja vahelisen kitsukesen käigun.

6. jaan. 1933.

A II.

Lehekylgi abituriendi päevikust.

Esmaspäev, 28. aug. 1928. a.

Esimene koolipäev. Esimene koolipäev keskkoolis. Ilm on ilus, päikesepaisteline ja

soe. Pidin minema yksi, sest kõik mu sõbrad jäid veel algkooli.

Koolis leidsin eest aga palju vanu kaaslasi.

hääled on karmid ja kostavad maa-alustena. Õhk on raske, rõhub hingele. Muutun kurvameelseks ja roidunuks.

Istun puutyvel ja hoian karja. Niiske sygiseelne tuul puhub läbi rõivaste. Kylm. Rabisevad lakkamatult pää kohal haavalehed. Lind häälitseb nukralt.

Kriiskavalt söimlevad hallid varesepojad surnud roti man...

Neljapäev, 28. aug. 1930. a.

Tänavail, parkides õpilasi murruna. Liigutakse ryhmad, kardetakse üksikult nagu käia, võorastatakse veel linna. Kõlab naer ja vallatused.

Hommikul kella yhheksaks kogunesime saali. Kõikjal kihin, kahin; tervitused, jälleenagemise-rõõmud; naer.

Kõnetoolil roosad ja valged astrid.

Heliseb kell. Tasanevad hääled. Uus kooliaasta algab vaimuliku kõne ja koraaliga.

Siis tervitusi härra direktorilt.

Tund koduklassis.

Kyynlakuu 21. päeval 1931. a.

Tänavu on meil Vabariigi aastapäeva puhul pikad pühad — neli päeva.

Tänane päev pühendati koolis kokkuhoiule ja kodumaa saaduste propagandale.

Pidin kandma ette referaadi: „Kokkuhoid majapidamises“. Olin aga halvast tujus. Kõik oli nii igav ja tyytav. Pidin istuma klassijuhatajale otse vastu. Ma ei saanud veel alatagi, kui ta ütles: „Ah soo, maateaduse õpetaja kiitis sind, ja-a, kiitis väga...“

See pidi vist mu tuju parandama, aga olin nii ükskõikne selle kiituse puhul, et ta kysitles mind edasi. „Millas sul siis nii hästi vedas?“ — „Maateadus on mu lemmik-aine,“ vastasin. Tundsin end haavununa ja seepärast tõmbasin näole veel syngema ilme, kuid nägin vastasistuja silmis naeratust, millest lugesin, et: noh, ometi kord „vedas“ ka sul! —

Mu sees aga hyppas syda rõõmust.

Reede, 5. mail 1931. a.

Viimane maateaduse-tund sellel õppe-aastal. Klassist puudus palju õpilasi. Õpetaja kysitles veel üksikuid.

Siis tuli klassi inspektriis. Ta nimetas nelja viit õpilast, kellel õppemaks tasumata. Olin üks neistsinaseist. Juhmilt jäin istuma. Jäid istuma ka teised. Silmade ees muutus kirjuks, istusin tummana. Ma ei kuulnud ega näinud, mis juhtus klassis.

Tund lõppes. Kerisin kaarti ja viisin kappi. Kõik kaardid maade ja merede, orgude, mägede ja linnadega lohutasid mind, naeratasid mulle. Olin nagu parimate sõprade seltsis.

13. sept. 1931. a.

Kogu öö ja tänagi aina sajab. Kylm tuul tormitseb puudes. Vihm rabistab aknaruutudel, pladiseb veest kyllastunud poril.

Tunnen tyhjast jalutamas oma sisemuses. Pliidil keeb toit, kartul ja ikka kartul. Milline jumalik ja hästivalitud menyy „laseb mulle meeldida“ juba teist päeva: hommikul praetud kartulid, lõunaks keedetult ja õhtuks jälle praetult. Uskuge, otse kõrini võin syya end täis! Kuid täna õhtusöögiks lubasin endale õige „toreda“ lisatoidu: pannkoogid, pihlamarjad ja kylm vesi! Imestan, et nood „suhusulavad“ koogid jätsid mulle keele alles! „Vesi annab härjale jõudu!“ ytlesid vanad eestlased, ja et tahan olla ka tõsine eestlane, siis käin truuult nende jälgedes. Oo, kui juba suur härg saab jõudu kylmast veest, miks mitte siis noor elukyllane tytarlaps?!...

15. sept. 1931. a.

Ilmad on kylmad, vihmased, päikeseta. Ei möödu päeva ega ööd, mil ei tuleks oma portsjon taevaisa heldest käest ja suurest väest.

Mu „kallid“ kingad aga istuvad nädalaid kingsepa riulil, peavad hingama töötoa võrdlematut aroomi vanadesse, igat kanti lapitud kopsudesse ja kandma oma iganenud turjal halli tolmukoormat, kingseppmeistri vihaseid pilke ja ta tagasihoidlikke sajatusi.

Jaa, mu kallid „kaaskannatajad“, sinna pole tetä mitte kui midägi! Olen ju ise ka suures mures, pean käima riidest kingades läbi vihma ja pori. Ainult kannatust!

Teisipäev, 27. okt. 1931. a.

Varsti on „kliistrid“, fui! pardon! sygispühad. Kuid numbrid? Ah, parem ärgem vaevakem end selle „tyhiseaga“! Olen juba võtnud nõuks pääle pyhi ennast „kätte võtta“, ja mis enne seda juhtub, ei puutu minusse! — Maateatika, inglise, saksa keel, ajalugu... Minu lemmikained, mõtlete? Jah, no muidugi! Pyhikirjaski seisab: „Keda Jumal armastab, seda ta ka karistab!“ Ja ega veel kindel või olla, et mõni selline „jumal“ juurde ei tule! Mulle see kyll ei meeldiks, aga on's teisedki mult selleks nõu kysinud, et oma „armastusega“ mind õnitleda! Hoopiski mittel! — Olen töötanud terve nädala sellise hoolega, et tarvitasin silmaluukide tugipuudeks peaaegu meetri puid. Kõik ilusad kui ka kurjad ilmad olen istunud oma buduaarses töökabinetis, jooksnud tänavail ja koolisõsarate poole, et päästa veel, mis päästa annab.

Ja ega's sääl enam palju päästa jäänud.

19. nov. 1931. a.

Neljapäev. Väljas on kylm juba teist päeva. Lumeudemeidki on laskunud katustele ja kõnnitee äärtele. Inimesed on pugenud kasukaisse, lõdisevad kylmast, kuid mina olen

Mastik.

J. OTSASON.

täis seesmist tuld, võin vabalt jalutada sygis-palitus, seegi eest valla, myts kuklas, juukse-salgud täis lund ja tuult. Mis tuli mul sääl sees siis lõõmab? — Elekter? bensiin? petrooleum? gaas? armastus? — Päh! Mitte midagi selle-taolist! See on noorus, jonn, kangekaelsus! — Arvate, et kapis (kui mul seda oleks!) ripub mõni kallihinnaline mantel ja mina puht jonnii pärast käin kylmetades ja salaja lõdisedes täna-vail? Rumalus! — Vaene olen!

9. juunil 1932. a.

Koolil on „schluss“ pääl. Mul on matema-tikast järeleksam! Vot, mis mõistsin veel kesk-kooli neljandas klassis endale esimene kord kaela määrada.

Õhtu, Aken on valla. Mõödub inimesi. Sammude krudin kruusatud kõnniteel. Jutu-kõmin. Naer.

Tumedad majade siluetid läänes. Puude udu-looritud varjud. Tänavalaterna vilkuv tuli. Raadio väsimatud viisid. Mina. Rahuu, kärsitu, veetleva muusika mõjualune. Laual valla inglise keele õpiraaamatud. Haigutan. Igav. Yksluine... Helid märatsevad, tungle-vad, tõuklevad, muutuvad taas vaikseiks, unis-tavaiks...

2. augustil 1932. a.

Jahe öö. Kastepärles nõrguv heinamaa. Sulisev oja. Tumedad lepad ja läikiv-lehelised pajud. Sinkjas-tume üksikute kiirgavate tähte-dega taevas. Must siluett. Valge, alati valge spordipluusi krae. Lahkumine. Jumalagajätt igaveseks? — Ei! Loodetavasti ei!

1932. a. viimase päeva nägemusi.

Tuli too viimane päev suure kola ja myraga, sest mingisuguseil tehnilisil põhjusil (võib-olla ka taktisil, sest on ju prõlla taktika kuldne õitseage) ei lasknud Vanataat sillutada Vast-selle aastalle teed. Ent võib-olla polnd siin tegemist ei tehniliste ega taktiliste põhjustega, vaid olid lihtsalt mängus majanduslikud kaalut-lused ja kokkusurut eelarved. Sest ega's Va-nataat lepi lihtsa tõrva- ja kiviseguga, mis mõ-ne nädalaga vajub auklikuks. Tema puistab aina udusulgi, kergetid ja lendlevaid, mis on aga siiski vastupidavamad kui Vene tänava sillutis. Nõndaks. Jäime siis sedapuhku ilma tollest pehmest valgest polsterdusest ja sellep too Vastne aasta oligi nii pahur ja kurjakuulutav. Minule vähemalt, sest kui ma veel ettevalmis-tusi tegin pisut enne kella 24 tähtsaks istungiks, oli mul juba sihuke paha tunne nagu enne ma-temaatika klassitööd. Viimaks, sooritand täht-sad toimingud, alaten saunankäimisega ja lõ-petaden enese kahe peegli ja kyynalde vahele

26. aug. 1932. a.

Elan, ja päris tervena ning elurõõmsana! Isegi kassiahastust ei tundnud ma enne lahing-ussu minekut. Eksam on mööda! Ja hästi!

Esmaspäev, 10. okt. 1932. a.

Ah, täna on nii jumalik ilm!

Võimsate puhangutena kihutab tuul läbi poolraagus puude, paiskab lehti hoopleväl käel siia-sinna; paiskab hoolimatult pisikesi elukesi hävingule, kuid uhkelt, alistumatult võtavad ylejäanud vastu lahingu — võitluse elule ja surmale.

Kesknädal, 7. dets. 1932. a.

Taevast on pooleldi selge, määratud lillad pilved sõuavad läände. Päev on tohutult ly-hike. Kylm. Raagus. Hinges lage. Suus vöö-ras pisarlääge maik.

Lõpetasin „Soomustydruku“. Pime. Sil-mad valutavad. Minus ärkasid kõik unustusse vajunud mälestused.

Romaani tegevustik viis mind kaasa tutta-vaile kohtadele, K-palu pedajajuurikaist kynk-likele radadele, punavale liivale ja laialipaisatud suvilaile. Tiris unustuste vaiba alt kauneid mälestusi...

Ei saa hakata õppima. Nukrusetont istub hämarduvas nurgas ja jõllitab silmi vosvori-läikelisi...

Kerkib aina uusi mälestusi, silmade ees tiir-levad G. Suits'u read:

„On nii imelik, nii imelik ja hää!

Kui laps su sylle tahaks heita, peita pää
Ja ainult kuulata su hääle tasast-pehmet kõla
Kui laps, kes tahab jälle hääks ja vagaks saada.“
—da.

istutamise, jäin pingutet silmi vahtima sinna virildavasse klaasi, punktlich kui loeksin kolm pinki eenpool istuva naabri vihust: „Never lose your temper.“ Käisin siis minagi tollesinatse inglise kasvatuse esimese reegli perrä, kuigi see oli raskem kui perfectum indicativi activi (ei tea, kas ongi oleman midagi sellist?), ent — per aspera ad astra! — ja neelasin järjest balderjani tilku. Muide, mis puutub tollesse ladinakeelsesesse lausesse, siis ma ei või anda oma pääd, kuigi see mõne arvaten ei sisaldavat midagi pääle rumaluste, kriugaste jne., kas si-huke asjandus siia sobib või ei, ent kuulsin seda hyydvat suure paatosega kedagi lugupeet isi-kut ja seepärast ma arvan, et see ikka tähendab midagi õilsat ja ylevat.

Nii siis: per aspera ad astra! — ja ma ei pilgutand silmigi! Vahtisin, vahtisin, kuni tundsin imelikku tardumust lihasein, terven kehan. Alul pyydsin kyll vallanduda tollest pahast, kuid siiski magusast poolteadvusest, siis

aga lasksin end kanda kui Vasula järve udu-sulgseil voogudel. Isegi silmad sulgesin.

Vaevu hetke möödunud leidsin end vanast tuttavast ruumist — kooli saalist. Ent hoopiski suurem, avaram, täis sillerdavat valgust oli see; päikegi oli laskund oreoolina Koidula kipskäharaile. Umbes sellisena olin kujutlend seda vaid hetkel, mil saan kätte oma lõputunnistise, kui see protseduur kunagi yldse toimub. Kikivarbail läbin tyhja saali. Näin kartvat oma enese samme.

Õpilaspere tuba. Must laud, selle ymber kuus väga tähtsa ja tõsise näoga inimest. Pardon — õpilast. Een on neil raamatuid ja dokumente. Kuulatan. Räägib keegi hallisiimaline, kollakas-hallitukaline, kortsutab kulme ja salvab huuli. Nähtavasti on arutusel toetussummade jagamine. Ent ei, asi näib olevat traagilisem. Kuigi ma läbi kinnise ukse ei kuule, saan siiski aru, millest räägitakse, kuna olen aastaid praktiseerinud mõistma suuliigutusi.

„Jah, vaadake, kallid kaaskannatajad. Inimesed on ekslikud, kuid kuis võisime meie sedapuhku nii rängalt sisse kukkuda, on täiesti arusaamatu. Ent igal juhul, meie ei tee sellest numbrit, meie peame matma selle asja kullisside alla. Parandamaks aga ja päästmaks, mis vähegi päästa annab, teen ettepaneku korralvurille, et ta määraks ametisse õpilased kes tarvilikul juhul annaksid viisaka myksu sellele, kes oma teadusehimu ka vaheajal ei suuda taltsutada. Saite aru?“ — „Jah“ — oli yhine vastus.

Tundsin kohe, milline vahe on minu ja tollesinatse eliidi vahel. Taipasin alles sekund hiljem, millen asi seisab ja muigas. Nojah, ju nad sääl dekreeditsevad ja annavad välja seadusi, sest ajaga peab yhen sammuma, ent kas nood seadused mitte ei takista hingamist, sellele alul omistetakse vähe tähelepanu. Alles hiljem, siis: „Oh sa see ja teine! Läks kõige mu raamatu ja vihikuga.“ Ja lõppeks, kui hallikassinine pattuderegister lõhnab uue sisselöönd välgu järele, siis on hädakisa viieteistkümne-palliline.

Laskun alla trepist. Midagi lõhnab tuttavalt. Ahaa, soe ahi! Seesama imelik, maagiline ahi, kus oodetakse direktorit, mille man hetkeks seisatuden hakkab valutama jalg, nii et enam edesi liikuda ei saa. Mis on aga pääpõhjuseks, seda ei tea täpselt. Võib olla see, et siis su pää kohal muigab lahkelt halli habemega taadi portree, ja parem olla halli habeme all kui tunda saalin pakase-poisikese näpistus. Tahan astuda kantselei eenruumi, uksele aga pörkun tagasi. Ma pole kyll ara verega, aga sedapuhku vilksatuvad mu mõtted kyll kõrgemaisse sfääresse abi otsima kõrvule. Hulle

kui „Congorillan“ pyneede sõjakisa, mõtisklen, ja julgust koguden poetun siiski sinna sõja tallermaale. Kantsi ymber — ah ei, see on ju jälle ahi, on kogund löögivalmilt 5—ö ärritet nägudega olevust; kõik nad seletavad midagi korruga, mida aga, sellest ma teps mitte ei saa aru. — „Kas oli ladina keele test või...?“ julgen pärida. „Mis test? Ei ole meil mingit testi, meie arutame abituuriumi pidu. Tantsukava nimelt, kui teada tahad!“ Vot! Kikivarbail käivad aga esimese klassi õpilased. Nad ei taha vist segada oma targemaid ja suuremaid sõtse, kellel tähtsad toimingud, kes ootavad, ootavad... ee — aga see on ju lõppeks üks ta kama kõik, keda. Läheb aga läbi säält ruumist mõni kõrgema võimu kandja, siis üks sinisilmaline baby näoga tytarlaps ikka leiab askeldust teiste selja taga. Või vähemalt peidab oma haige silma — ja yhen sellega koogu näo — taskurätiku taha. Mina isiklikult oleksin jäänud kyll põhjusemõttelikult (sic!) esimesse klassi, kui oleksin teadnud, milliseid raskusi peab kandma abiturient oma turjal ja milliseid kõvu pähkleid närima. Pole midagi tetä!

Longin tagasi tyhja saali. Päikese oreool ilutseb ikka Koidula kipskäharaile. Kustki kostab mahedat muusikat. Laskun pingile kuulatamaks. Sääl: yle puu-parketi tuiskab quickisammun mu kallis pinginaaber. Ei tea, millised pillihäälled teman peaksid pörutama! Kindlasti jazz. Tuiskab jah ja otsemaid mulle kallale: „Mis sa norutad? Tule, ajakirjad tulid!“ — „Ajakirjad!“ — muigan. Ta telepaatselt omab mu mõtted. „Jah, imelik ta oli. Aga midägi tetä. Eks jõuluvanalgil ole majanduslikud raskused. Võib-olla pandi pääle tallegi kriisimaks. Kyllap ta siis sellepärast tegigi, nagu poleks meil olemangi midagi „T. T. G.“ taolist. Oleks võind aga siiski võtta ekspordist vähemalt pudelikese värsket verdki! See poleks palju maksnud. Aga noh!“ — Ja juba ta tuiskab edesi, see mu sõbraken.

Auh, auh! Midagi halli kera taolist otse lendab läbi saali. Selle taga vibust last noolena lõikub hurda terav nina ja pikad-peened koiavad. Koridorist vilksatub korraks tagaetava, arvatavasti jänese (jumala pärast, mitte suure tähega, sest tollel jänkul polnud eesnimeliks kindlasti Harald) kikk-kõrv, ja siis on jälle vaikus ja rahu minu ymber. Mõtisklen hurtadest, kes on väledaimad koertest, ent keda võib valla lasta vaid legendikul. Metsan ta tormaks ikka otse, kuni pörkub pääga vastu puud ja siis — jumal sinuga!

Korruga: trrr — trrr! Heliseb. Seesama kell, mis päästab mõnestki igavast olemisest või sikutab juukseid pidi su sinna, kust sa oleksid meelsasti nii kaugel, kui lubab seda meie pisikene maaker. Saali teisest otsast hakkab

tulema kõrgema võimu esindajaid. Een õige pisike suurus, kes sai kunagi Napoleoni ordeni ja kelle kohutav-suure teadmiste kvantumi een on mul tohtu aukartus, nii et tunniski ei julge piuksatada, ka siis, kui mind kysitakse ^{1/10000} sekundilise ja mm-lise täpsusega; sammud on aeglasel ja kindlad ja „never they lose their temper“. Eelmainitu järele aga tuleb inimene, keda ma ei tunne, ent kes siiski meenutab mulle koon pisikesega Pat ja Patashoni. Kuid taeva nimel, ärge arvake, et viitan väliselle kontrastsusel. Ei. Yhel on ju suurem tung jumala ja kõrguste poole ja ta sõidab sinna kas või värvipintsli seljan, teine elab pisi-tasa-rahulikult ja õpetab: „Enesepiiramisen seisab vabadus.“ Yhe boheemlasveri särtsub, kui kuuleb, näeb midagi modernset-luksuslikku, alaten siis kas või Trylby'ga ja lõpetaden kohvik „Athena“ mugavate nurkadega, teine tagasihoidlikult sikutab palitukrae yle kõrvade, kaabu silmle, ja vaene õpilane peab evima dedektiivivi terava silma, kui ei taha olla viisakusetu.

Sammub teisigi veel läbi saali, ent mu pilk muutub ebaselgeks ja lõppeks pöörleb kõik mu ymber kui „Ufa“ nädalaringvaate reklaam. Näen musti kasse, blond juuksekahe ja lõppeks kiiresti-kiiresti ring-ratast keerlevat läikivast metallist ratast. Edesi. Vilksatub tuttav nägu, millega viibisin nendesamade seinte vahel kaas-

õpilasena ja kellele ytleksin meeleldi koduseltsõbralikult „sina“, ent samal silmapilgul muutub näoilme kinniseks, tõrjuvaks. On kahju nagu millestki. Valuski pisut. Ametnik, vaid ametnik... Tunnan midagi põletavat oma otsmikul. Äigan käega ja — ärkan. Oma tare, vaikne. Põleb vaid üks kyynal, teise olin pühkind põrandalle. Pihun oli aga käputäis kõrbend juukseid.

Naeratan, kuigi olen pahane. Miks ei näind ma midagi tulevikust?

Nüüd tean aga kyll, miks. Peeglil oli halastust mu vastu, sest millise näoga oleksin kõndind ringi aasta esimesel päeval, kui oleksin juba siis teadnud, et ma tulevikun pean õppima kolm tundi päevan, et kevadised veed toovad 177 eksamit-testi-katset-riigitööd, et Õpilaspere vanema autoriteedi tõstmiseks lyyakse kodusõda, mis lõpeb ristsetega „presidendi“ kasuks, et igal sammul su järele käib hallisilmaline tytarlaps ja musikaalse ialega laulab: „Ring on varsti pankrotin. Anna „avanssi“.“

Seda oleksin siiski võind ette näha, et mul yks hammas tuleb. Annaks jumal, et sec oleks tarkusehammas! Siis oleks mul võimalus kevadiste vetega purjetada sinna, kuhu ise tahan.

A. H.

T. T. G. erikeelest.

Erikeeled all mõistame teatavale seltskonnakihile või ametialale omaseid kirjakeelest lahkuminevaid väljendusi.

Erikeeled on arenenud XV sajandil Prantsusmaal laadakaupmeeste poolt publikule tehtud arusaamatuist märkusist. Edasi on see saanud varaste, hulguste ja kerjuste keeleks, ja et ta laiematele hulkadele jääks arusaamatuks, on seda alaliselt muudetud.

Alamalmainitud sõnad esinevad meie õpilaste keskel tarvitusel olevas erikeeles. „Külmale maale“ või „asumisele saatma“ — klassist välja või klassis teise pinki saatma; „su lamellid pole kohal“ — öeldakse sellele, kes millestki aru ei saa; „sisemised rõhumised on suuremad kui välimised“ — nukra, halva meeleolu seletamine füüsikaliselt; „kui suur on su tung maa poole?“ — kui palju sa kaalud?; „kulmineerima“ — kurameerima; „ühistöö“ — spikerdamine, ka majapidamise-köögis töötamine; „punastunud küüned“ — roosaks lakitud küüned; „elekter on pähe löönud“ — juuksed on lokitud; „lubjatud, valgustatud“ — puuderdatud; „ojoma, looklema, laveerima“ — jalutama (sihitult); „põrkama“ — kohtama; „prototüüp“ — vatitud õlgadega noormees; „naat“ — väike härra; „näbrastus“ — äkiline

kohkumine; „tilkuma“ — kuski ilma põhjuseta viibima; „kapsas“ — vana raamat; „helendamas, hele“ — õppeaineid hästi oskama; „tume, udune“ — tunnid on ette valmistamata; „kõik on selge kui seebivesi“ — ei oska midagi; „jalga laskma, vehkat tegema, ära aurama“ — ära minema; „pilduma“ — ruttu käima; „ta on õ h k mulle“ — ma ei hooli tást; „haprasti, kehvalt minema, vahele jääma“ — öeldakse nõrga numbri saamisel; „kunde“ — õpilane, keda alati küsitakse; „lõvilõug“ — klassivanem; „piion“ — haridusjuht; „ta loogika logiseb“ või „loogika vajab karke“ — öeldakse sellele, kes väljendab midagi ebaloogiliselt; „mulle ajama“ — tühje jutte rääkima; „plagisema“ — tüütuseni rääkima; „pistlipäev“ — laupäev, kui saali kogutakse; „õnnistada saama“ — noomida saama; „raffineerima“ — katki rebima; „iseseisvus on taskus“ — toavõti on taskus; „samblakull“ — värvitud kulmudega tütarlaps; „köverik, kaigas“ — kaval; „sonnenplirts“ — vihmavari; „ponksneed“ — saapad; „vušli tunne“ — paha tunne; „aalima, täis laadima, neelama“ — palju sööma; „rossolje“ — T. P. Gümni; „poikad“ — sama kooli õpilased; „foonlased, tindinokad“ — treffneristid; „vesine ilm“ — vihmane ilm;

J. OTSASON.

Romantika.

„saba pääle saama“ — midagi järsku taipama; „ää tee vällagi“ — ära pane täheleegi; „rahvast oli palju, inimesi vähe“ — „rahvas“ — üldine publik, „inimesed“ — eelistatud isikud; „põnev“ — huvitav, meeldiv; „peenike, käbe, hiigla noobel“ — hääkskiitvad hüüatused; „loksutav“ — liigutav; „partnäär“ — partner; „mantilla, mäntel“ — mantel, palitu; „pumstellung“ — järelistumine pühapäeval; „hoch und schlank“ — sale; „asi on sihker“ — asi on kindel.

Suuremal osal sõnadel võib vaadelda psühholoogilist momenti nende tekkimisel, kuid on

ka sõnu, mille päritolu ei oska kuidagi seletada.

Erikeel on huvitav, kui osatakse leida vaikumaid ja huvitavaid väljendeid, kuid labaste sõnade eest tuleks hoiduda. L. P.

Toimetuse järelmärkus: Eeltoodud artiklis esitatud sõnad pakuvad kahtlemata huvi — nii harilikule lugejale kui keelenähtuste jälgijale. Kahjuks on esitatud siin ainult osa T. T. G. erikeelest. Seepärast kutsub üles T. T. G. toimetuse koguma veelgi T. T. G. erikeelt. Üksikuid väljendisi ja väljendistekogusid võtab vastu lehe peatoimetaja. Kui juba leksikaalset tagavara on kogunenud rohkem, ilmub see „T. T. G-s“.

Oma armastatud endist õpilast, kallist kooliõde ja kaasvilistlast

Ida Adamson'i

mälestavad tõsisel leinas

T. T. G. õpetajad, õpilased ja Vilistlaskogu.

Ida Adamson †.

In memoriam.

12. jaan. s. a. kell 11 jättis jumalaga maise muremaa meie kooli vilistlane Ida Adamson. Ta põrm paigutati Äksi koguduse kalmistule 15. jaan. k. 1 päeva. Lahkunu oli Kärkna-Orge koolijuhataja tütar ja lõpetas Tartu tütarlaste gümnaasiumi ühes oma õe Salmega kooli XI lennu hulgas 1930. a. kevadel cum laude. Tüüsilikuse mürgine taim võrsutas temas oma algidusid juba ta T.T.G-s viibimise ajal, laotas oma juuri noores organismis ikka laiemale ja sügavamale, muutudes kordkorralt ohtlikumaks, nii et õpihimuline tütarlaps pidi peatselt pärast kooli lõpetamist tõmbuma tagasi poolhaigena oma kodukoha üksildasesse ja nukrutsevasse keskkonda ja seal ootama kas tervenemist või jäädavat kokkuvarisemist. Saatus valib harutihti kahest võimalusest halvema — ja nii sündis siingi, sündis varem, kui seda teati arvata. Isegi surmapäeva hommik ei enustanud veel varssisaabuvat viimset südamelööki. Ja nüüd on ta nimi juba nädalat kaks manala kodanikkude mahukas nimistus.

Kõik hüved Sulle kaasa põhjatuules külmu-

nud kalmükünka ja valge risti alla, kõik hüved Sulle kaasa, meie T.T.G. suurpere lahkunud õde ja tütar! Meie soov kandku ühes Su muld-sesse kuuldepiirkonda teadmise ja tunnustuse, et olid meil nende armsamate ja kallimeelsemate õilsast ringist, keda on hellitlenud meie maine armastus, arusaamine ja lugupidamine. Vaikne, tasane, tasakaaluline, oma olemuselt rohkem endasse kui välismaailma pöördunud, eeskujulikult täitev kõik need tahtmised ja nõuded, mida soovis Su enda sisetunne ja mida kirjutas ette Sulle meie suurpere jaoks loodud üldistav õppe- ja kasvatuskord — nii tundsimel Sind ja niisugusena säilib Su isik meie mälestuses niikaua, kuni kutsutakse meidki Sinu juure manala rahukodusse. Kuigi pidi see sündima nii, et meie ei saanud ulatada Sulle oma lahkumisekäsi ja kanda Su põrmu pühitsetud rahupaika, läkitame Sulle kaduvikku järele nägematute mõttekäskjalgedega enesest oma parima osa, mis meil on anda. Võta see vastu ja jää igavesti meie armsaks ja kalliks tütreks ja õeks!

Neistsinaseist lahkunuist.

XI lend 1930 a. (järg).

(V-a klass.)

Aurelie Palumets — politsei-kons-
taabli tütar; kodu seal, kuhu kõrge kroonu
määras isa. Sündinud Rõngus, T.T.G-s käi-
mise ajal oli alul Tartus, siis Vana-Kuuste
asunduses. Väikest-võitu tasane blond tüdruk,
haruldaset pikka patsidega, armsa olemuse-
ga, viisakate kommetega, rahuarmastava peh-
me loomuga. Kuulda tast palju ei olnud, muuks
tööks peale otsese koolitöö teda ei jätkunud;
kulus ju sellegi rahuldavalt sooritamiseks kõik
aeg. Ei ole ma vist eksinud, kui väidan, et
tast saab hea abikaasa ja hoolikas ema. (Kuul-
davasti olevatki abiellunud.) Aga sümpaatlik,
tahe õpilane oli ta siiski. Õnn kaasa eluteele!

Hilda Pangsapp — Puiestee tänavast.
(Meie kooli on lõpetanud ta teisigi õdesid.)
Hoolika lesknaise tütar. Ema, hoolimata oma
napist sissetulekust, muretses ikka tütardele
keskkoolihariduse, kuna teised temasarnased
puhuvad hirmsat hädapilli ja otsivad seltskon-
nalt toetust. Hilda ise — tõsine tüdruk. Väli-
muselt koketsuse võludeta, tusedajooneline, pü-
sivailmeline. Olemuselt asjalik, tegudelt kava-
kindel, tasavägiselt vedav. Õppetöös rahuldav.
Muis toiminguis kohusetruu reamees. Elus
ta palju ei nõua, arvestab olusid ja tuleb omaga
välja.

Endla Pöder (alias Pindsol) —
Vana-Kuuste Rõuge talu tütar. Koolis tundsimine
teda ainult Pindsol'ina, kuna lõpuatastaadile il-
mus korraga Põdra nimi (pole imestada mida-
gi: säärast asja juhtub peaaegu igas lennus mõ-
nega). Nagu öeldud — talutütar. Isal suur
olemine V.-Kuuste Sipe külas: talu kui karja-
mõis kõrgel künkal Kütjärve kaldal. Eeskuju-
lik aed tulipuhaste laiade trotuaaridega, lehtla-
tega, puhkepinkide ja -platsidega; maasikaid,
tomateid, kurke mitu vakamaad; hästiharitud
sordiõunapuid ja marjapõõsaid külluses; triip-
hoone jne. jne. Laiakaareline hoonestik, tõu-
kari kurja pulliga. Lahke pererahvas. Tütar
ise — meeldiv, seltsimehelik, huvitava jutujo-
nega; kõne täis humorit ja poolvarjatud kel-
must. Välimuselt blondipoolne, punerduva
põskede-värvinguga, saledate kehavormidega;
veres kärsitud temperamenti, kuigi mitte üle-
voolavat. Loomukalduvuselt rohkem praktilise
elu poole suunduv kui just raamatutarkust ihal-
dav. Tõis-toiminguis kõvasti asjalikkuse-joont.
Kuidas vedas siis õppetöö, T.T.G. „seltskond-
lik tegevus“? — Noh just mitte esimest „schnitt-
ti“ mööda, vähemalt mitte igas õppeaines.
Vahest ehk küll matemaatikas või muis raken-
dusainetes (võib-olla eksin siiski rängasti!).
Käsitöö ja majapidamine huvitas teda aga

kindlasti. „Seltskondlikus osas“ — nii-öelda
rühma-ülem, mitte just kaugemaleküündiv, kuid
lootusi on tal tõusta ka kõrgemale — kas või
ohvitseriks, kui ta aga oma varjamise-maneeri
suudab mant ära võõrutada. Eks ta seal maal-
kus ollakse vähenõudlikum, ikka midagi ära
tee. — Kooli lõpetamise järele ei rühkinud tu-
dengimütsi alla minna, jäi kaema kodu ümber.
Vist aga külastas (nagu mäletan) näputöö-
koole (Naisühingu või Naisseltsi omi). Prae-
gu ei ole juhust olnud temaga kõnelda — ei tea,
mis ta va' kena tütarlaps teeb.

Herta Pruuli — Vana-Kuuste valla-
sekretäri tütar. Keskmise kasvuga, ümmar-
guste kehavormidega, samuti ümmarguse näo-
ga, õrnroosade palettega; rohkem brünett, kuigi
mitte täiesti. Kaunis rutaka kõnega ja viisaka
väljendusviisiga; üldse hästikasvatatud olemuse-
ga. Andeid aga ei saanud just kiita, kuigi tü-
tarlaps oli püüdmiselt ja eluviisidelt patentne.
Nii siis polnud ime, kui ülikorralik kalligraafi-
line kirjutis löödi harutihti veretama kui maa-
sikäväli. Õpingud hävitasidki Hertal ära kõik
vaba aja, nii et muuks kõrvaltööks ja kooli-or-
gides teotsemiseks ei piisanud seda teps mitte.
Oma tagasihoidliku loomu tõttu polnud ta sel-
leks „kutsutud ega valitud“, nagu ütleb püha-
kirja suur raamat.

Alide Saks ja Elfriede Saks —
õeksed Õnne tänavast. Mõlemad keskmist
kasvu, brüneti poole kalduvad. Alide — roh-
kem tusedam ning ümmargusem, Elfriede —
saledam ning lahjem. Alide — mugavam, El-
friede — rahutum. Alide — humoorikam ja
vaiksem, Elfriede — sarkastilisem ja jutukam;
siiski kaunis hoogsad jutumehed mõlemad, eriti
tunnis: mitte tunnist osavõtmise mõttes, vaid
n.-ö. omavahelises jutupuhumises (s. o. teiste
naabritega, mitte teineteisega vastamisi, sest
kõrvuti ei istunud nad kunagi). Kõneldi tihti
õpetajate hulgas, et õeksed ei hoolivat järje-
kindlast õppimisest; tõtt selles ju terake ikka
oli; kuid mitte niivõrd ei lasknud nad endid la-
okile, et oleksid jäänud kuhugi klassi „sitsima“;
lõpetasidki kevadise (mitte sügisese)
lennuga. Olid rahulikeks tunnistajaiks ka, kui
teised pidasid ringes koosolekuid ja vaidlesid:
aktiivsuse leidsid neis toiminguis olevat üle-
aruse. Teatud muheduse, elu rahuolu ja mure-
tuse-jooned, mis püsisid muutumatult nende ise-
loomudes, tegid nad ometi sümpaatlikeks, nii
et nende peale ei saanud korrapäraselt vihasta-
daqi. Ja nii ujusid sujuvalt nad koolist läbi ja
pääsevad sellesarnaselt elustki vapustamata
läbi.

Endla Tamm — maalt, ei mäleta kas Luunja, Kavastu, Vara või mujalt poolt. Kehakas, ümmarapalgeline, lahkeltnaeratlev, puna põsenukkidel, šatään. Rahulikult püsiv, keskmiselt jõuduv, ettevaatlikult tegelev. Tüdruk, kellest pole kõnelda midagi holba, kuid kes

põhjust ei annud ennast ka ülistada. Elab praegu vist isakodus, kui saatus ei ole talle veel kätte näidanud seda teed, mida mööda tuleb jätkata käiku kõigil naistel (naistel — selle sõna tõelikkus mõttes).

Alter ego.

Kooli elu.

Karl Rimmel'i

50 aasta sünnipäev ja 20 aasta teenistuse-juubel.

22. dets. 1932 pühitses T. T. G. kooliteenija hr. K. Rimmel oma 50 a. sünnipäeva ja 20 a. teenistuse-juubelit.

Kuna meie pere tunneb väga hästi sõbralikku, heatahtlikku ja vastutulelikku Karlat, kellega päris lõbus on mõni mõistlik jutt maha vesta, siis loeme oma kohuseks siinkohal heita pilk ta elukäigule ja puudutada mõnd sellega seotud mälestust.

Karl Rimmel on, nagu öeldakse, vana Nõo põhi, kus on elanud ta esivanemad, kuid sündinud on ta Otepäas Palupera vallas Kriiska talu taluomaniku pojana (22. dets. 1882); üles on ta aga kasvanud Nõos, karjas käies ja sulaspoisi kohuseid täites. Siis sõi ta 5 aastat soldati-leiba piirikaitseväes Kaukasuses, Mustal merel, Krimmis, Sevastopolis (sest ajast ankur ja mereväelase märgid ta käel ja rinnal). Vabanenud väeteenistusest, oli raudteetööliseks Tartu-lähedasel liinil. 11. novembrist 1912 sai ta koha siia majja, kus on teeninud senini, olles vahepeal maailma-sõjas (1914—1917, nimelt sapöörina Galiitsia rindel). Selle 20 aasta kestel on ta teeninud, nagu ta mäletab, seitsme direktori all (Matvejev, Pantenius, Mikhelson, Lang, Jaakson, Univer, Roos), kuna majjas on peatunud peaaegu nii samapalju kooli (reaalkool, saksa ober-realschule, vene gümna., Riias evakueeritud Nikolai gümna., ülemreaal-kommerts-põllutöökool, tütarl. gümna., varemalt naisgümnaasiumi nime all).

Kui usutleda, kunas on olnud parem teinida, siis vastab Karla põigeldes, et igal aja-perioodil on olnud oma hüved ja pahed. Kerge m on olnud küll varemalt, kui oli rohkem teenijaid, ruume oli vähem ja kui valitses õhtu-pooltel ja puhkepäevadel täielik majarahu. Kas poistega või tüdrukutega tuleb paremini toime? — Poisid purustasid ja rikkusid rohkem asju, tüdrukud on aga vallatumad ja teevad rohkem kisa. — Kas töö ei hakka ära tüütama ja kas ei teki soov valida mõni teine elukutse? — Ei, seda küll mitte. Tööd tuleb igal pool teha ja tööd ma juba ei kardada. Saab ikka oma igapäevase tööga hakkama, on oma ulu-

alune ja leib majas. Pole kuski paremat. Ainult sõda on rikkunud tervist, nii et kui terve päeva oled ära tatsutanud, on jalad kanged, kui trepsit õhtul üles minna.

Soovime armsale Karlale tõsiselt õnne nii kooli kui „T. T. G.“ poolt, kelle pärast on ta teinud teenistusvalmilt palju käike ja korraldanud muid asjaõiendusi. Jõudu ja tervist edaspidiseks tööks!

A. R.

Abiturientide üldkoosolek

19. XII kell 13.

Abituriente koos yle poole.

Koosoleku kavas on: 1) abiturientide peo kysimus, 2) abiturientide pildistamine ja 3) läbirääkimisi.

Koosoleku juhataja J. Otsason annab yle-vaate abiturientide peo korraldamisest ja juhatause poolt esitatud kavast.

Pidu peetakse 28. jaanuaril kell 18. Juhataja esitatud kava kinnitatakse; peol esineb abiturientide laulukoor, kantakse ette klaveri- ja plastika-soolo, võimlemine, näidend.

Palju tyli ja vaidlemist tekitas kysimus, kas näidend paigutada kavva esimeseks või viimaseks. Mõlema seisukoha pärast võideldi imestamisväärt visadusega: olid ju vastaspoolteks kanged ja sõnakad „lööjad“ (olguigi et ühest ja samast klassist). Sageli „lahing“ muutus nii ägedaks ja valjusõnaliseks, et rääkija ise oma häält ei kuulnud; koosoleku juhatajat üldse ei arvestatud. Hääletaminegi ei suutnud tuua rahu majja, sest vähemus (kes soovis näidendit esimesena) oli hirmus visa vaimuga. Mõnel vähemuslasel ei lastud yldse lõpetada — karjuti maha. Võitja pool koosnevat vaid imikutest, kellele mõtteid pudina sisse söödetakse, kellel puuduvat iseseisev mõtlemisevõime jne.

Juhataja nõudel hääletamise järele lõpetati vaidlus, mis aga koosoleku lõppedes veel ägedamalt algas.

Teise päevakorra punktina oli abit. pildistamise kysimus. Hariduse juht H. Valdin teatas, et ta on kõnelnud paljude pildistajatega, kuid kõige soodsamad tingimused esitanud foto-äri Eggert.

Abiturientide pildiks tuleb kõigil abiturientidel pildistada Eggert'i juures (raekoja taga). Pildid olgu tuhmid (läiketa) ja kindlaksmäära-

tud suuruses. Esimese tosina hinnaks on 2 kr., iga järgnev tosina 1 kr.

Läbirääkimistel sõna ei võetud ja koosolek lõppes kell 14.

T. T. G. jõuluõhtu 20. XII 32.

Jõuluõhtu algas vaimuliku kõne ja jõululauluga „Ma tulen taevast ylevalt“, misjärele töid jõulusoove ja -tervitusi Õpilaspere vanem ja hr. direktor.

Muusikaringi laulukoor kandis ette kaks jõululaulu, mis koos kynnlasäras kuusega töid poristelt, vihmastnõretavatelt tänavatelt tulnud koosviibijatesse pyhaliku koduse jõulumeeleolu.

Järgnesid klasside ettekanded, mis tänavu (eriti tänavul!) jätsid nigela, mitte-midagi-ytleva mulje. Oli ju üksikuid paremaid numbraid, nagu V. Ratasepa (Vc) tants, mida yldse ei saa arvustada koos selliste ettekannetega, nagu „Surnute kättemaks“ ja mõned teisedki.

Uuduseks ja teataval määral yllatuseks oli esimeste klasside ettekanded, nii Ia-l kui ka Ib klassil.

Ia klassi ettekande autoriks oli Tobias, kes oli yhendanud deklamatsiooni ja plastika, kelle loodud olid sõnad, kellelt oli dekoratsioon ja kostyymid.

Ib plastiline osa (sest siingi esines deklamatsioon ja plastika koos), või kuidas seda nimetada, oli mõjurikkam yldmuljelt.

Võrreldes muude klasside ettekannetega väarisid nad enam kiitust, muidugi välja arvatud V. Ratasepa tants ja IIIb „Tootsi loodki“, mis olid väikestele puudustele vaatamata lõbusaks vahepalaks.

Ettekannetega ei esinenud Va, Vb ja IVc klass.

Väikese vaheaja järele ilmus näitelavale jõuluvana suurte kottide ja pakkidega, vitsakimpki kaasas. Jõuluvana ikka jõuluvana. Ei temasse näi hakkavat ükski maapäälne tsivilisatsioon, reform, kriis j. t. sellised „päevauudised“. Elab vist ikka tõeliselt kaugete mägede ja metsade taga, kuhu ei ulatu needsinased hädad, sest habe ja juuksed on tal ikka ja alati metsikud, tuppä tulles ei võta mytsi maha, kotid ja pakid endiselt luksuslikult suured, vitsakimbugagi ähvardas paaril korral.

Oli sääl kyll inke suurtele ja väikestele, ja ega's neid keskmisigi ta unustanud, mõnele löi hiilgava tuju mitmeks ajaks sisse.

Kinke said: hr. direktor, prl. inspektriiss, õpetajad, „T. T. G.“ peatoimetaja, Õpilaspere vanem, ringide juhid, klassid, cum-laude'd, teenijad ja „põlvekõrgune“ pere.

Too päris jõulurõõm algas aga siis. kui klassides omavahelised kingid olid jaotatud. Paljud klassid olid oma koduklassid teinud mugavaiks, kus lauldes, vesteldes, jõulusööke

syyes, jõulukalja juues, grammofoni kuulates ja yksteisele visiite tehes möödus aeg nobedasti.

Koolitöö lõpp 1932./33. õ-a.

Koolitöö lõppes 21. XII 32 yhise aktusega põleva jõulukuuse juures, misjärele klassides klassijuhatajad andsid kätte tunnistised ja teatevihud.

Uuesti algas koolitöö esmasp. 9. I 33 kell 9 hommikul yhise palvega.

Tartu-Tallinna keskkoolide linnavõistlus

Tallinnas neljap. 22. dets.

Juba Tartust lahkudes oli kuulda naiskonnas helisid, et ega ikka nemad ei võida, sest Tallinna keskkoolide-koondise naiskond oli võitnud äsja Tallinna „Kalevi“ naiskonna. Salajasi lootusi hellitati siiski sydames, vahest ometi kord „veab“. Aga ei „vedanud“!

I gamel juhib Tartu 8:2. Siis Tallinna naiskond nobedasti veab järele ja võidab game 15:9.

Teisel gamel ka Tartu juhib, kuid kaotab sellegi sama tagajärjega 15:9.

Tartu naisk.: Vassil, Luik, Grönberg, Hüneron, Mals ja Martinson. Tall. naisk.: Suits, Kroon, Parts, Birk, Lasberg ja Aavakivi.

Meeste võrkpallis võidab Tartu (ainuke võit Tartule) 3-me gamega (I — 15:13; II — 1:15; III — 15:7).

Meesk, Tartul: Jonasse, Velt, Amon, Arens, Võsu ja Marks. Tallinnal: Kess, Esko, Arnon, Kaasik, Rimmelkov ja Kärk.

Korvpallis võidab jällegi Tallinna füüsilise yleolekuga. Resultaat 32:16.

K. E. Söödi 70. sünnipäeva austamisaktus „Vanemuises“ 11. I 33 kell 20.

Aktus kujunes õige suurejooneliseks. „Vanemuise“ saal oli juba enne aktuse algust viimase võimaluseni täidetud.

Juubilaril saali ilmumisel avaldasid kohalolijad kestva aplausiga oma kiiduavaldust ja lugupidamist auväärsele luuletajale.

K. E. Sööt istus loorberitega ehitud toolile Riigikogu esimehe J. Tõnisson'i ja dir. J. Roos'i vahele.

Aktuse avas „Vanemuise“ orkester J. Simm'i kantaadiga. H. Visnapuu andis juubilarist kui luuletajast pika ja põhjaliku ülevaate. Seejärele deklameeris pr. L. Reimann K. E. Söödi luuletisi. J. Tõnisson kõneles temast kui kaastöolisest ja kaaslasest.

Tervitusi oli vist küll kõigilt organisatsioonidelt. Kes ei tervitanud isiklikult, neilt olid telegrammid ja kirjad (üle 100 tervituse!). Nende hulgas oli tervitusi ka Ungarist, Tšehhoslovakkia, Hamburgi eestlastelt j. t.

Aktuse lõpul tänas autor temale osaksaanud austuste eest. Lauldi „Eestimaa, mu isamaal“

T. T. G. ja E. N. K. S. T. G.

järjekorraline kohtamine võrkpallis oli laupäeval 14. jaanuaril ylikooli võimlas. Seekord võitsid T. T. G-lased juba kahe gamega 17:15 ja 15:2; lõppresultaat seega 2:0 T. T. G. kasuks.

Kirjandusring.

Referaatkoosolek 18. I 33 kell 16.50. Referaadiga „Meie kooli erikeel“ esines Vb kl. õpilane Leida Päärend. See oli tänuväärt aine, kuid ettekanne jättis mitmeski suhtes soovida. Kokku oli tulnud palju õpilasi, kuid pettunult pöörduti tagasi: referaati kooli erikeele kohta oli oodatud kaua põnevusega.

Koosolekul viibisid hr. direktor, pr. E. Tooms, hr. A. Raud ja hr. F. Laarens.

Referaat kanti ette kaks korda, sest hiljeminitulijad soovisid ka osa saada sellest huvitavast ettekandest.

Reaalteadustering.

Fotokursus.

Eelmiste aastate eeskujul hakkab töötama Reaalteadusteringi juures fotoryhm.

Kursuse algus on ette nähtud veebruari esimesil päevil. Kursustest võivad osa võtta kõik T. T. G. õpilased. Liikmeile on soodususi. Lähemaid teateid saab ja end yles anda võib L. Juksaar'ele Va klassis.

Kursuste juhatajaks on hr. F. Laarens.

Enesekasvatusering.

Referaatkoosolek 20. I 33. Kavas: 1) avamine, 2) referaat: „Saatuse ja tuleviku ettemääramisest“, hr. J. Konks, 3) tegevuskava ja eelarve esitamine; 3) läbirääkimised.

Referaat oli huvitav. Hr. J. Konks asus seisukohal, et on võimalik ennustada tulevikku. Rohkesti võeti sõna.

Aleksis Kivi 70. aasta surmapäeva mälestusõhtu 21. I 33 kell 18.

Mälestusõhtu korraldajaiks olid T. T. G. ja H. T. G. õpilaskonnad.

Kavas oli: 1) H. T. G. orkestri avamäng; 2) hr. dir. J. Roos'i avasõna; 3) Ettekanne: „A. Kivi“; kõneles E. Paal H. T. G-st; 4) „Kodu ja ahelad“; luges ette H. T. G. õpilane J. Laar; 5) „Ylevaade soome kirjandusest“, pr. A. Suits; 6) Chopin'i „Fantasie“, klaveril V. Jurak (T. T. G.); 7) Deklamatsioon A. Hurdalt (T. T. G.); 8) Pilt A. Kivi „Seitsmest vennast“ ja 9) H. T. G. orkestri „Porilaste marss“.

Kõige õnnestunumaks osutus stseen „Seitsmest vennast“. Tegelasteks H. T. G. poisid, meilt paar osalist ja lavastaja (M. Epler Va). Otse teine õhk tekkis lavale, kui poisid pöörasid kaklema, sõimama ja röökimä. Näha kohe, et see on poiste eriala! Eriti silmi jäi väike Eero. Polnud ju teistelgi viga, kuid see mõjus otse suurepäraselt. Kvartett jäi yhe osalise haigestumisel ära.

Korras mõningaid väikesi eksimusi, muidu ilus õhtu.

Kunstiringi panoo-võistlus.

Kunstiringi korraldusel on panoo kavandite võistlus. Auhindu on kolm: I — 5 kr., II — 3 kr. ja III — 2 kr.; kui esimese auhinna väärilist kavandit ei leidu, jääb see välja maksmata.

Juba ammu on Kunstiring kavatsenud korraldada seda võistlust, ja nüüd lõppeks avaneb õpilastel võimalus endi võimeid tuua avalikuse ette. Panoo kavandetakse maalida näitelava taha valgele seinale. Kavandid peab sisse andma Kunstiringi juhatajale hiljemalt 1. III 33 50 × 83 cm suuruses, seejuures värvides. Ringi juhatus loodab, et sellest võistlusest võimalikult suurel arvul osa võetakse.

T. T. G. abiturientide pidu-õhtu 28. I. 1933.

I

Sootuluke.

O. Luts'u muinasjutt 3-mes pildis.
Lavastaja: Terna Linde V-a.

Tegelased:

Neiu . . . . . Vanda Ennukson V-c.
Soovaim . . . . . Helene Jegorov V-a.
Noormees . . . . . Aino Hurt V-a.
Isa . . . . . Herta Paide V-c.
Sootuluke . . . . . Terna Linde V-a.

Vaheaeg 15 minutit.

Algus 18.30.

II

1. Isamaale . . . . . M. Hermann.
Ganzone . . . . . G. Verdi.
Joh. Strauss'i motiiv koorile . . . M. Epler.
Abiturientide koor V-a kl. õpil. Maimu Epler'i juhat.
2. Themes et Variations . . . . . Tšaikovskij.
Klaveril Erika Krupp V-a.
3. Üks pisar veereb vaikselt . . . . . A. Lemba.
Laulab Helga Hansson V-c.
4. Võiks otsast alata . . . . . E. Enno.
Melodeklamatsioon, Aino Hurt V-a.
5. Võimlemine . . . V-a kl. õpil. Juta Otsason'i juhat.
6. Surma kutse . . . Tantsib Valda Ratassepp V-c.

Vaheaeg 20 minutit.

III

T A N T S.

Lõpp k. 23.

FOTO-ATELJEE P. KRÜNER

TARTUS, PROMENADI 8
TELEFON 10-56.

Iga eestlane ostab eesti ärist!!!

Kasulikum õpilastele koolitarvete alal on

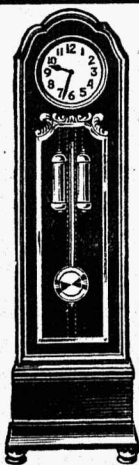
A. VINDI

paberi-, kirjutusmaterjali ja tapeediäri

„RÄPINA“

Tartu, Uueturu tän. nr. 9. Telefon 5-64.

MÜÜK SUUREL JA VÄIKSEL ARVUL.

FERD. LEPIK'U

Promenadi tän. 3. Telef. 31

SUURES MAITSEKAS VALIKUS:

igasuguseid kelli, sõrmuseid ja
muid kuld-, hõbe- ja kristallkaupu.

KELLA- JA KULLASEPA

ÄRI JA TÖÖSTUS

Kellad proovitud
käiguga ja vastutusega.

Kulla- ja kellasepatööd tehakse alati korralikult ja mõõduk. hindadega oma töökojas.

O d a v a i m o s t u k o o t k o o i i õ p i l a s i e !

Tartu triikpesu- vabriku pesukojas

Tartus, Söögiturg 4,

II korral, telefon 2-22

Pestakse kantud triik- ja lihtpesu ning kardinaid

Töö headus väljaspool võistlust.

Tööhinnad mõõdukad.

Vastuvõtukohad: Söögiturg 4 — vabriku pesukojas; Rüütli t. 11 —
üliriiete kiirpressimise töökojas; Riia t. 41 — üliriiete kiirpressimise töökojas;
Vene tän. 12, Narva tän. 40, Raekoja tän. 42.

TARTU LINNAPANK

TARTU RAEKOJAS

TELEFON Nr. 11-32

Võtab raha hoiule

jooksvale arvele, kindla tähtaja peale ja kuude viisi.

Annab laeuusid. Ostab ja müüb välisraha ja välisestsekke.

Korrespondendid kõigis kodumaa linnades ja rahvarikkamates kohtades maal.

Saadaval hoiukarbid. ● Toimetab kõiki pangaoperatsioone. ● Saadaval hoiukarbid.

Tapeete

moodsaid, maitse-
kaid

Raamatuid

tarvitatud ja uusi

Seemneid

aedvilja, lillede ja
söödajuurikate kas-
vatamiseks

ostate suures valikus mõõdukate hindadega alati

F. VANATALU ärist

Tartus, Promenadi tän. nr. 5. Tel. 3-97.

Nõudke tasuta seemnete hinnakirja.

Ei ole

eesti keele vastu huvi

sel, kes ei hangi endale

Joh. Aaviku raamatud

„Keeleline käsiraamat“

— 60 suurt tihedakirjast lk.

Hind ainult 60 senti.

Pildiraami-tööstus

Karl Lukk

Tartus — Promenadi tän. 4

Kullatud, poleeritud ja
vakseeritud pildiraami-
lilistud, ovaal- ja mo-
tiiv-raamid.

Suur väijavalik raa-
mitud ja raami-
mata seinapilte.

Soovitan oma

pagari- ja kondiitri-ärist

T. T. G. õpilastele kõige soodsamalt
kõiksuguseid **saiu, küpsiseid,**
torte, kooke jne. kõrges headuses.

Austavalt ja teenistusvalmilt

Pagari- ja kondiitri-äri

V. KUSTLOV

Tartus, Riia tän. 83. Tel. 9-54.

ÕPILASED!

Teie ostate oma tarvisminevad raamatud, kirjutustarbed ja kingitised ainult
AKADEEMILISEST KOOPERATIIVIST

Akad. Kooperatiiv kui haritlaskonna oma ettevõtte on õpilase ustavaim sõber.

AKADEEMILINE KOOPERATIIV
ÜLIKOOI TÄN. 15.

TELEFON 63.